

Sygn. akt IV U 434/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Dorecka

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2018 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 27 kwietnia 2018 roku nr (...)

w sprawie R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury górniczej

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 434/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 15 października 2018 r.

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., na podstawie art. 50e ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 lutego 2018 r., odmówił R. K. przyznania prawa do emerytury górniczej, ponieważ do dnia 31 stycznia 2018 r. wnioskodawca udowodnił jedynie 22 lata, 9 miesięcy i 19 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią. Decyzją tą uchylono wcześniejszą decyzję z dnia 28 marca 2018 r., którą (...) Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury górniczej z uwagi na niewykazanie 25-letniego okresu pracy górniczej.

Decyzja z dnia 27 kwietnia 2018 r. została zaskarżona odwołaniem przez R. K., reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika. W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do emerytury górniczej

od lutego 2018 r., a ponadto zasądzenia na swoją rzecz od strony przeciwnej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołujący podał, że do stażu pracy górniczej ZUS nie wliczył mu tych okresów zatrudnienia, w których

nie przepracował wymaganych 22 dni stale i pod ziemią. Z takim rozstrzygnięciem nie można się zgodzić, ponieważ uchybia ono zasadzie wyrażonej w § 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412). Powołując się na orzecznictwo odwołujący stwierdził, że odmowa zastosowania procedury z § 31 powołanego rozporządzenia dla potrzeb ustalenia okresu pracy górniczej stale i pod ziemią

jest nieuzasadniona. Wskazał, że przepis § 31 rozporządzenia jest wiernym powtórzeniem regulacji normy § 31 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń

(Dz. U. z 1983 r. Nr 10, poz. 49 ze zm.). Odwołujący podkreślił, że przy zastosowaniu przelicznika z § 31 rozporządzenia, jego okres pracy górniczej wynosi ponad 25 lat. W piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2018 r. (data nadania pisma w polskiej placówce pocztowej) odwołujący podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego celem ustalenia, czy legitymuje się co najmniej 25-letnim okresem pracy górniczej pod ziemią (k. 13).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Wskazał też, że pojęcie wykonywania pracy górniczej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie jest zdefiniowane w ustawie. Praca ta musi należeć do podstawowych zadań pracownika i być wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Warunek ten jest spełniony, gdy ubezpieczony wykaże przepracowanie pod ziemią odpowiedniej liczby dni i godzin w przyjętym okresie rozliczeniowym. Powołał się też na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2009 r., II UK 372/08, OSNPUSiSP 2011/1-2/22), zgodnie z którym pojęcie „stale i w pełnym wymiarze czasu pracy” należy wiązać z wykonywaniem pracy górniczej pod ziemią przez

25 dniówek w każdym miesiącu w okresie przed dniem 1 stycznia 1981 r., a od dnia

1 stycznia 1981 r.- 22 dniówki, z zastrzeżeniem, że obejmuje ono swym zakresem również miesiące, w których pracownik przepracował wszystkie dni robocze, nawet gdy ich liczba była mniejsza niż 22. W piśmie procesowym z dnia 28 sierpnia 2018 r. (data prezentaty:

5 września 2018 r.) (...) Oddział w Z. podał, że odwołujący domaga się przeliczenia dniówek pracy pod ziemią na lata i miesiące z całego okresu zatrudnienia, a zatem wbrew regułom wskazanym w rozporządzeniu i z pominięciem wynikającej z § 31 rozporządzenia zasady zliczania tylko tych miesięcy, w których przepracowano 22 dni robocze pod ziemią. Powołał się też na wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2011 r. (II UK 297/2010)

i z dnia 17 grudnia 2014 r. (I UK 169/2014) (k. 21).

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący R. K. urodził się w dniu (...)

W dniu 20 lutego 2018 r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie emerytury górniczej.

W postępowaniu przed ZUS ubezpieczony wykazał do dnia 31 stycznia 2018 r. jedynie 22 lata, 9 miesięcy i 19 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią. Do okresu pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze pod ziemią zaliczono ubezpieczonemu okres jego zatrudnienia od 1 października 1991 r.

do 31 stycznia 2018 r. z wyłączeniem tych miesięcy, w których zgodnie z przedłożonym wykazem dniówek zjazdowych ubezpieczony nie posiadał pełnej liczby dniówek pod ziemią, z uwzględnieniem urlopów wypoczynkowych, urlopów okolicznościowych, urlopów społecznych oraz delegacji. Nie uwzględniono natomiast ubezpieczonemu miesięcy, w których z powodu korzystania z opieki lub zasiłków chorobowych nie posiadał on pełnej liczby zjazdów, tj. następujących okresów: listopad 1991 r., styczeń, luty, październik, listopad i grudzień 1993 r., styczeń, maj i czerwiec 1994 r., marzec 1997 r., marzec i kwiecień 1998 r., styczeń, maj, czerwiec i wrzesień 2000 r., marzec, wrzesień, październik i listopad 2001 r., kwiecień 2002 r., luty 2003 r., luty, maj, czerwiec i lipiec 2004 r., grudzień 2005 r., maj i czerwiec 2006 r., maj, czerwiec, październik i grudzień 2007 r., lipiec 2009 r., kwiecień 2012 r., lipiec i listopad 2013 r., wrzesień, październik i listopad 2014 r. oraz listopad i grudzień 2016 r.

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 r. (...) Oddział w Z. odmówił R. K. przyznania prawa do emerytury górniczej, ponieważ do dnia 31 stycznia 2018 r. wnioskodawca udowodnił jedynie 22 lata, 9 miesięcy i 19 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią.

We wniosku o emeryturę ubezpieczony wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym (OFE), na dochody budżetu państwa.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący R. K. jest zatrudniony w Kopalni (...) Sp. z o.o. od dnia 16 stycznia 1991 r. Od 16 stycznia 1991 r. do 30 września 1991 r. zajmował stanowisko ślusarza na powierzchni, od 1 października 1991 r. do 31 marca 1992 r. stanowisko montera maszyn i urządzeń górniczych dołowych- konserwatora sprzętu przeciwpożarowego, od 1 kwietnia 1992 r. do 30 kwietnia 1993 r. stanowisko montera maszyn i urządzeń górniczych dołowych, od 1 maja 1993 r. do 30 września 1997 r. stanowisko konserwatora sprzętu przeciwpożarowego, referenta ochrony przeciwpożarowej, od 1 października 1997 r. do 30 listopada 2004 r. stanowisko konserwatora sprzętu przeciwpożarowego, od 1 grudnia 2004 r. do 28 lutego 2010 r. stanowisko górnika dołowego, konserwatora sprzętu przeciwpożarowego, od 1 marca 2010 r. do 31 października 2015 r. stanowisko górnika dołowego, zaś od 1 listopada 2015 r. stanowisko montera maszyn i urządzeń górniczych dołowych. Od 1 października 1991 r. odwołujący pracował pod ziemią w wyrobiskach dołowych kopalni.

dowód:

- zaświadczenie Kopalni (...) z dnia 20.02.2018 r.- k. 14 akt ZUS, akta osobowe,
- dokumenty zgromadzone w aktach osobowych, w tym: karty obiegowe zmian, angaże,
- wyjaśnienia w sprawie przebiegu zatrudnienia odwołującego z dnia 10.04.2018 r.- k. 40-42 akt ZUS,

Odwołujący jest członkiem drużyny ratowniczej Kopalni (...) Sp. z o.o. od 18 lutego 1994 r. W kopalniach istnieją drużyny ratownicze. Kopalnie mają obowiązek przy odpowiedniej liczbie zatrudnionych osób tworzenia takich drużyn. Drużyny te składają się z pracowników, którzy wykonują na co dzień swoje obowiązki w kopalni. Ratownikiem może zostać tylko górnik dołowy. Członkowie drużyny ratowniczej otrzymują dodatek

do wynagrodzenia, który obecnie wynosi około 236,00 zł.

dowód:

- zaświadczenia Kopalni (...) z dnia: 12.02.2018 r. i 10.04.2018 r.- k. 15, 45 akt ZUS,
- zeznania odwołującego R. K.- 00:17:49,

Odwołujący wykazał do dnia 31 stycznia 2018 r. łącznie 22 lata, 9 miesięcy i 19 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią.

dowód:

- wykazy dniówek odwołującego- k. 16-19 akt ZUS,
- dane o okresach zatrudnienia- k. 47-49 akt ZUS,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów i zeznania odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich forma i treść formalna nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom odwołującego R. K.. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż były wewnętrznie spójne i logiczne. Znalazły również potwierdzenie w treści dokumentów, które posłużyły Sądowi do ustalenia stanu faktycznego sprawy. Na powyższą ocenę nie miały wpływu twierdzenia ubezpieczonego, że legitymuje się 25- letnim okresem pracy górniczej, ponieważ ta kwestia właśnie wymagała rozstrzygnięcia, co leżało w gestii Sądu orzekającego, a spór dotyczył sfery prawa, nie zaś ustaleń faktycznych.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego celem ustalenia, czy ubezpieczony legitymuje się co najmniej 25- letnim okresem pracy górniczej pod ziemią. Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c., w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Dowód z opinii biegłego jest dowodem o tyle specyficznym, że jego zasadniczym celem jest dostarczenie Sądowi tzw. wiadomości specjalnych, a więc informacji naukowych lub dotyczących wiedzy technicznej, przekraczających swym zakresem zasób wiedzy powszechnej. Dowód z opinii biegłego ma więc dostarczyć Sądowi wiedzy niezbędnej dla właściwej oceny materiału procesowego przedstawionego przez strony z perspektywy odpowiedniej dziedziny nauki lub techniki. Dowód ten podlega ocenie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 22 listopada 2017 r., I ACa 1047/15, LEX nr 2488766). W tej sprawie nie było konieczności dopuszczania dowodu z opinii biegłego sądowego. Spór w sprawie dotyczył bowiem kwestii prawnej, sprowadzającej się do rozstrzygnięcia, w jaki sposób należy liczyć ubezpieczonemu ubiegającemu się o prawo do emerytury górniczej okresy pracy pod ziemią. Odpowiedzi na to pytanie dostarcza orzecznictwo Sądu Najwyższego. Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd w pełni podzielił stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2009 r., II UK 372/08, OSNPUSiSP 2011/1-2/22).

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 27 kwietnia 2018 r. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania było rozstrzygnięcie, czy zasadnie organ rentowy odmówił ubezpieczonemu R. K. przyznania prawa do emerytury górniczej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał za udowodniony przez ubezpieczonego okres pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią w wymiarze 22 lat, 9 miesięcy i 19 dni. Na rozprawie w dniu 15 października 2018 r. odwołujący oświadczył, że nie kwestionuje wykazu dniówek i zjazdów sporządzonych przez pracodawcę. Nie kwestionuje też ustaleń ZUS w zakresie okresów, w których korzystał z opieki bądź zasiłków chorobowych. Nie zgadza się jednak ze sposobem przeliczenia dokonany przez ZUS.

Stosownie do treści art. 50e ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), prawo do górniczej emerytury, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, przysługuje pracownikom, którzy pracę górniczą wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący co najmniej 25 lat, z uwzględnieniem ust. 2. Jak zaś

wynika z treści art. 50e ust. 2 powołanej ustawy, do okresów pracy górniczej, o której mowa w ust. 1, zalicza się także okresy: 1) niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy albo z tytułu choroby zawodowej, za które wypłacone zostało wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy albo świadczenie rehabilitacyjne oraz 2) czasowego oddelegowania pracowników, o których mowa w art. 50c ust. 1 pkt 6, do zawodowego pogotowia ratowniczego w (...) S.A. w B., w (...) S.A. Oddział (...) w L. lub w okręgowych stacjach ratownictwa górniczego- bezpośrednio poprzedzone pracą górniczą wykonywaną pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przypadające w czasie trwania stosunku pracy.

Prawo do emerytury, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem, że pracownik nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (art. 50e ust. 3 ustawy emerytalno-rentowej).

Obecny art. 50e ustawy emerytalno-rentowej statuuje własny, odrębny od art. 50a układ warunkujący nabycie uprawnień do emerytury górniczej, rezygnując z przesłanki wieku emerytalnego na rzecz dłuższego, bo 25- letniego stażu kwalifikowanej pracy górniczej. Przepisy te dotyczą wyłącznie tak zwanej „czystej” pracy górniczej i to jedynie tej wykonywanej pod ziemią, w dodatku w pełnym- a nie w minimum połowie- wymiarze czasu pracy, przy spełnieniu warunku nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego

(por wyrok SN z dnia 17 grudnia 2014 r., I UK 169/14, LEX nr 1642866). Jak podkreślił

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 31 stycznia 2012 r., III AUa 1557/11

(LEX nr 1109540), przewidziane w art. 50e ustawy emerytalno-rentowej prawo do emerytury górniczej „bez względu na wiek” oznacza, że ustawodawca nie zastosował w przypadku tego świadczenia kryterium wieku emerytalnego, warunkując je posiadaniem okresu 25 lat pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze. Wiek przejścia na tę emeryturę wskazuje zatem sam ubezpieczony, składając wniosek o przyznanie świadczenia. Prawo to nabywane jest ex lege, ale tylko wówczas, gdy spełnione zostały wszystkie warunki wymagane do nabycia tego prawa, bez względu na to, czy osoba uprawniona zamierzała

je realizować przed wystąpieniem z wnioskiem o nie i przed żądaniem jego wypłaty. Zgodnie z art. 100 decyzje organów rentowych mają charakter deklaratoryjny, a zatem osoby, które spełniły warunki do tych świadczeń nie mogą ich utracić bez naruszenia zasady ochrony praw nabytych (art. 2 Konstytucji RP).

W tej sprawie strona odwołująca nie kwestionowała ani liczby zjazdów ani nawet wyłączenia ze stażu pracy okresów pobierania zasiłku chorobowego i opieki przypadających w czasie zatrudnienia ubezpieczonego w Kopalni (...) Sp. z o.o., a jedynie sam sposób przeliczenia okresów pracy pod ziemią zastosowany przez ZUS. W tym zakresie

Sąd w pełni podziela stanowisko organu rentowego, który powołał się na orzecznictwo

Sądu Najwyższego, zgodnie z którym przy ocenie uprawnień do emerytury górniczej

z art. 50e ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS zastosowanie znajduje § 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412), określający sposób obliczania okresów składkowych, jeżeli w zaświadczeniu stwierdzającym okresy pracy są podane dniówki robocze, a nie okresy zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2009 r., II UK 372/08, OSNPUSiSP 2011/1-2/22).

Jak stanowi § 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia

11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe,

przy obliczaniu okresu składkowego i nieskładkowego dodaje się, osobno dla każdego z tych okresów, poszczególne lata, miesiące i dni. Okresy niepełnych miesięcy oblicza się w dniach. Sumę dni zamienia się na miesiące, przyjmując za miesiąc 30 dni kalendarzowych; sumę miesięcy zamienia się na lata, przyjmując pełne 12 miesięcy za jeden rok. Jeżeli w zaświadczeniu stwierdzającym okresy zatrudnienia są podane dniówki robocze,

a nie okresy zatrudnienia, sumę dni zamienia się na miesiące, przyjmując za miesiąc 22 dni robocze, a za okresy przed dniem 1 stycznia 1981 r.- 25 dni roboczych. Przepis ten wskazuje dwa sposoby obliczania okresów składkowych i nieskładkowych mających istotny wpływ na powstanie prawa do świadczeń oraz ich wysokość. Pierwszy z nich nakazuje przeliczenie okresów zatrudnienia na lata, miesiące i dni (zdanie pierwsze) oraz obliczenie dni z niepełnych miesięcy zatrudnienia (zdanie drugie). Drugą regułą obliczania okresów zatrudnienia przewiduje zdanie ostatnie tego przepisu odnoszące się przede wszystkim do tak zwanych pracowników dniówkowych.

W niniejszej sprawie znajdował zastosowanie drugi ze sposobów wskazanych w § 31 rozporządzenia.

W wyroku z dnia 17 grudnia 2014 r., I UK 169/14 (LEX nr 1642866) Sąd Najwyższy stwierdził, że skoro prawodawca wskazał określony sposób obliczania okresów zatrudnienia na podstawie wykazów dniówek roboczych, to ten sposób przeliczenia dniówek roboczych należało zastosować w sprawie. Wykaz ewidencji zjazdów stanowiący dowód w tamtej sprawie, jak w niniejszej, szczegółowo określał dni- kiedy ubezpieczony wykonywał pracę górniczą pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jak podkreślił Sąd Najwyższy, mając na uwadze, że zgodnie art. 50e ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, prawo do górniczej emerytury, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, przysługuje pracownikom, którzy pracę górniczą wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący co najmniej 25 lat- nie było żadnego logicznego ani aksjologicznego argumentu przemawiającego za odmiennym, ustalaniem tak zwanej „czystej” pracy górniczej. Innym słowy nie było racjonalnych przyczyn, aby przy zamianie na miesiące wykazanych górniczych dniówek- odmiennie niż wskazuje to § 31 powołanego rozporządzenia- przyjmować, że praca górnicza pod ziemią to okres krótszy niż 22 dniówki w miesiącu przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej na podstawie art. 50e ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Podkreślić należy, że na podstawie obowiązujących przepisów do okresów pracy górniczej nie zalicza się już okresu niezdolności do pracy z tytułu wypadku w drodze do pracy lub z pracy, za które wypłacone zostało wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy albo świadczenie rehabilitacyjne, innych okresów niezdolności do pracy z powodu choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną oraz okresu urlopu/świadczenia górniczego. Jak podkreśla Sąd Najwyższy, rygorystyczny art. 50e ustawy emerytalno-rentowej wyraża się również w tym, że okres 25-letniego stażu kwalifikowanej pracy górniczej należy ustalać w oparciu o § 31 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (w obowiązującym stanie prawnym § 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r.).

Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd miał na uwadze wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2009 r., II UK 372/08, OSNPUSiSP 2011/1-2/22), zgodnie z którym pojęcie „stale i w pełnym wymiarze czasu pracy” należy wiązać z wykonywaniem pracy górniczej pod ziemią przez 25 dniówek w każdym miesiącu w okresie przed dniem 1 stycznia 1981 r., a od dnia 1 stycznia 1981 r.- 22 dniówki, z zastrzeżeniem, że obejmuje ono swym zakresem również miesiące, w których pracownik przepracował wszystkie dni robocze, nawet gdy ich liczba była mniejsza niż 22. Sąd w pełni poglądu ten podziela. W wyroku z dnia 21 maja 2009 r., II UK 372/08 (OSNP 2011/1-2/22) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zawarte w art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego w latach 2003-2006 (Dz. U. Nr 210, poz. 2037 ze zm.) określenie „okres pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy” dotyczy

nie tylko miesiący, w których występowały 22 dni robocze, lecz także miesiący, w których pracownik przepracował wszystkie dni robocze, nawet gdy ich liczba była mniejsza niż 22.

Zgodnie z przyjętą interpretacją, odwołanie od zaskarżonej decyzji nie mogło więc zostać uwzględnione. Okres pracy górniczej odwołującego wykonywanej stale i w pełnym wymiarze pod ziemią został ustalony zgodnie z zasadami określonymi w § 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania

o świadczenia emerytalno-rentowe z poczynionym wyżej zastrzeżeniem, że przy wyliczeniu stażu pracy uwzględniono również te miesiące, w których pracownik przepracował wszystkie dni robocze, nawet gdy ich liczba była mniejsza niż 22. Wykaz ewidencji zjazdów stanowiący dowód w niniejszej sprawie szczegółowo określał dni- kiedy ubezpieczony wykonywał pracę górniczą pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie było racjonalnych powodów, aby przy zamianie na miesiące wykazanych górniczych dniówek- odmiennie

niż wskazuje to § 31 powołanego rozporządzenia- przyjmować, że praca górnicza pod ziemią to okres krótszy niż 22 dniówki w miesiącu przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej na podstawie art. 50e ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Warto też podkreślić, że zaliczenie w wymiarze półtorakrotnym pracy górniczej, o którym mowa w art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie ma zastosowania do emerytury bez względu na wiek i zajmowane stanowisko z art. 50e tej ustawy (por. wyrok SN z dnia 1 marca 2018 r., I UK 469/16, OSNP 2018/10/142).

Odwołanie od zaskarżonej decyzji (...) Oddział w Z. z dnia 27 kwietnia 2018 r. należało zatem oddalić.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.